

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 7. Cum ieiunasset. Neceßarium quoque est ieiunium, quod diabolum prosternit, vt Eleazar elephantem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

illos enim locustarum & muscarum occiderunt morsus, filios autem tuos, nec draconum venentorum ruerunt dentes, misericordia enim tua adueniens sanabat illos. Quam futile est, quod sufficit in animæ tuæ interitum vel vna locusta, aut crabronis bombas, vnus strepitus sibiriaz mulierculæ, vel soleæ crepitus, vnus oculi puellæ reflexus, vnus verbum tibi displicens, vel mundi minima occasio, quæ vix duobus valeat obolis: E contra miraberis viros sanctissimos, meritis insignes grauissimis expositos periculis, à lasciuis & venustissimis mulieribus prouocatos vt Ioseph, S. Vincentium Ferrarium, S. Thomas Aquinatem, ad mortem vique ab inimicis conquisitos, vt D. Stephanum; inter mille carnis incentiua constitutos vt. D. Hier. contra voluntatem inter millenas representationes lasciuas detentos, quas illis fingebant demones; vt D. Antonium, D. Catharinam Sementis, nullum percepisse nocumentum, illæcos perstississe: Hæc sic vnica causa: Diuinæ misericordie gratiâ muniebantur, orationum, lachrimarum, vigilarum & ieiuniorum piis operibus impetratâ. Tu vero nec illâ te munire satagis, nec eam à Deo deposcis, nec plus quid sit oratio, nostri, nec in ea magis te ipsum exeres, quàm si quid foret Arabicum &c.

§. 7. Cum ieiunasset. *Necessarium quoque est ieiunium, quod diabolum prostermit, vt Eleazar elephantem.*

19 **A**lia habuit Christus arma, quibus ex parte sua se præmuniuit, nimirum strictam quadraginta dierum ac noctium abstinentiam. Aliud nobis hic prælegit documentum; licet enim tibi Dei gratia sit pernecessaria, vt obtineas de hoste victoriam, non tamen et totum committendum: etiam necessarium est, vt ex parte tua aliquid agas, & eius auxilio jungas tuam diligentiam, ieiunia & tui ipsius mortificationem. Supponebat hoc Salomon in illa sua ad Deum supplicatione: *Emitte illam de calis sancti tui & à sede magnitudinis tua, vt mecum sit, & mecum laboret. Largite mihi, Domine, gratiam tuam: vt mecum sit, & mecum laboret, non ideo illam requiro, vt ipsa totum exequatur, & ego dormiam otiosus, sed vt mecum sit & mecum laboret: q. d. Domine fauorem tuum non quero, vt me laboribus subtraham: sine illo enim nihil fit, sed vt fauor*

tuus labori meo vires addat, ita vt iunctim operentur. Huic coacinit D. Paulus: *Abundantius illi omnibus laboranti, non ego autem, sed gratia Dei mecum: Quibus ve bis significare voluit nostrum laborem ex se parui valere, requiri tamen: licet enim homo ex natura sua sit ipsa infirmitas, Diuino tamen fultus auxilio, potentissimus est. Requiritur igitur arma ex parte tua, Quænam erunt hæc, quibus contra diabolum configas? Ieiunium strictum, continuum & rigorosum.*

Composuit D. August. de hac materia librum, *De Agone Christiano*. In quo supponit potentissima contra diabolum arma esse ieiunium: vt verò hoc declaree, quæstionem proponit. Notorium est: ait, ieiunium contra carnem pugnare, contra carnem tendere eius vires, eam impetere sed licet hoc verum sit, tamen etiam constat, inimicos nostros, nec carnem esse, aut carne veltiri, sed putos spiritus. Optimum de hoc reddit nobis testimonium D. Paulus: *Non est nobis coluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed aduersus Principes & potestates, aduersus mundi rectores tenebrarum hærum, contra spiritualia nequitiæ.* Si igitur ieiunium carnem impugnet, diabolus verò non sit; quale bellum potest diabolo inferre ieiunium? Hoc noueris mysterium (inquit D. August.) de quo omnes tractant Sancti: licet enim diabolus sit spiritus, communiter tamen nos per carnem nostram oppugnat.

Expendunt Sancti Patres: *Quod primus omnium Israelitis egressus de Ægypto armatus: oppositus fuerit Amalec: Hic erat de Esau progenie natus, per Amalec filium Elphas, consanguineum Iacob & Esau, & significat: Populus lambens sanguinem.* Ge nuinum hieroglyphicum carnis; est enim illa quæ primum prodit, & quam diabolus obtundit spiritui fratri suo. vt Esau, pr. mogenis frater, Iacob. Huic necesse est occurrere oratione & virga. Hoc enim remedium præscribit Moysi Dominus: *Mandat, vt montem conscendat, vt verò eum ascendat, præcepit, sibi præsidio sumat virgam & orationem: orationem, & strictum poenitentia ieiunium.* Hoc vult à Moysc Deus vt carnem affigat durius, quo spiritus inualescat, robustior & se opponat fortiori demoni in tentationibus, quibus eum lacellit & spiritus ex palestra recedat gloriosus. Hoc lego ex D. Ambrosio. *Stationes vocantur ieiunia quod sancti & commemorantes in eis, inimicos insidiantes repellunt. Standum contra demonium; ait D. Ambrosio. necessaria*

necessaria vrget nos pugna. Ad hanc ieiunio
 attemur: hoc enim vires tollit inimico: Spi-
 ritum roborat, ne succumbat. Vnde Tertullia.
 Statio solvenda est accipio corpore Domini. Nomen
 enim hoc Statio derivatur ex alio, quod signifi-
 cat praelium, pugnam, congressum: ut vero ad
 congressum cum potentissimo illo hoste des-
 cendamus, nihil nobis magis conducit, quam
 corpore Christi Domini nos diligenter prae-
 munit. Quod si Statio de re militari nomen accepit,
 nam & milita Dei sumus, utique nulla tristitia,
 aut lassitia castris obvienti, stationes militum re-
 scindit. Ad confirmationem, quod ieiunia vo-
 centur stationes, dixit alio loco: quod quartæ,
 feriæque sextæ stationes, id est ieiunia appellan-
 tur. Sicut enim diabolus nos per carnem
 impugnat, ne vincamur, ieiunio est prae-
 munita.

Eodem nos bello lacescit, quo primæuos
 parentes nostros. Ambos cernit Paradisi Do-
 minos, petueta eius mens Adamum dejicere
 festinat: eo enim iniuncto, nulla censenda vi-
 ctoria. Quid molitur? licet principaliter
 Adamum impeteret, eum primo ictu aggredi
 non præsumpsit, novetur enim quod insula ei
 diuinitus sapientia impulsus retunderet. Mu-
 lierem accedit eius sociam, quam, cum esset
 os ex ossibus eius, & caro de carne eius, Adam
 intemè diligebat, illam ergo aggreditur, & hoc
 agit ut illa virum blandius illiciat: hoc egit
 illa, viro pomi gustum persuasit: comedit &
 perit. Notat dæmon versipellis in vnoquo-
 que nostrum Adam & Euam, spiritum & car-
 nem sanguineos, coniunctos, & inimicos
 valde socios. In spiritum conspirat, quem si
 sibi non subiecerit, quidquid agat, nihil de cæ-
 tero referat. Quod ut impeteret non directè
 spiritum aggreditur, non planè ei suggerit: ut
 Deum offendat, leges eius contemnat, si enim
 eo accederet modo tentaturus, indubiè diabo-
 lum ad malas damnaret aues, sed carnem ado-
 ritur, hanc sibi præsidio sumit, ad delicias, ad
 oblectamenta, ad epulas, ad comperationes in-
 citat fraudulentus, illa his allecra spiritui ab-
 blanditur, hortatur ut consentiat, hocque modo
 illum prosternit & superat.

Alius, cuius eo desideria tendunt, quo puel-
 lam nobili stirpe & corporis elegantia præstan-
 tem in suam trahat voluntatem, quæ inaccessi-
 bili & fortissima turri conclusa referuatur: vno
 impetu & absolute intrare, aut allicere non
 præsumit: verumtamen si novetur illi familia-

rem esse quandam ancillam, ad eius obsequium
 destinatam: sibi illam studet devincere, huic
 vestes, annulos, gemmas & mundum promittit
 muliebrem, si Dominam sibi concilier, ei con-
 sentiat, & habeat accessum. Hoc opus est dia-
 boli, in animæ tuæ conspirantis pernicitem, ani-
 mam querit puellam, nobilissimam, Divinæ
 progeneram semine, ut Angelus, formosissimam,
 quæ corporis tui concluditur ergastulo. Ad
 illam aperto non accedit vultu, directè non
 proponit Divinæ legis transgressionem, diabo-
 lo obedientiam: sed cum novetur ancillam, ei
 continentem, plurimum dilectam, carnem scilicet,
 quam nemo unquam odio habuit, sed fo-
 uet: illam aggreditur, spondet pe fidus deli-
 cias, voluptates, bona, si dominam suam dedu-
 cat, ad id quod præterdit maleclusus, ad im-
 pudicitiam, ambitionem, vindictæ cupiditatem:
 Hæc est ancilla, malefica ancilla, cuius ope dæ-
 mon animum oppugnat, & in æternum superat
 perituram.

Hinc exponit D. Cyrill. Alexand. hæc D. Lib. 1. de
 Iacobi verba: *Vnusquisque tentatur à concupiscentiis
 suis.* Quid hoc? an quisque ab ipso non
 tentatur caco dæmone? An eius manus non est,
 tentare? D. Paul. de eo sic testatur: *Is, qui tentat, & Th. 2. 14.*
 Quia igitur ratione? *Vnusquisque tentatur à con-
 cupiscentia sua:* Totum hoc verum est. Si cum
 tentat diabolus, tentat mediis affectibus, & car-
 nis tuæ deliciis, eas tibi obiciens insidiator.
 Si igitur dæmonis tentationes fiant per carnem
 vestram, eiusque passiones, si diabolus studeat
 superare, carnem impugna, mortifica, subige:
 quod si hoc Adam egisset cum Eva, si eam illo
 modo excepisset, eum nequaquam diabolus illi-
 dere potuisset. Hunc præliandi modum (ait
 D. August.) docuit nos supremus castrorum
 Dux Christus, qui ideo descendit de cælis.
 Si enim eius adventus rationem ab illo inqui-
 ras: respondebit tibi venisse se ut cum diabo-
 lo decerta et, qui sibi tam potenter mundum
 subiugaverat, ut princeps huius mundi dicere-
 tur, ut cum foras eiceret, mundo eliminaret,
 & omnia suo domino & adorationi subieceret.
 Nam princeps huius mundi eiecit foras, & ego si
 exaltatus fuero, omnia traham ad me ipsum. At
 quibus cum armis est aduersus? quo bellorum
 apparatu luit, ut victor eius & evaderet tri-
 umphator? Audi D. Paul. de his disserentem:
*Expoliatus principatus, & potestates tradidit con-
 fiteri, palam triumphans illos in semetipso.* Legit
 D. Augustin. *Exuens se carne, principatus & potes-
 tates*

factus exemplaris: q.d. denudans carne animam: carceribus, manicis, verberibus, alapis, spinis, clavis, cruce & probroia morte triumphavit p̄ ea quæ in carne sua passus est, & in semetipso ipso sustinuit patienter. *Triumphans illos in semetipso.*

Apostolo dixeris in mentem venisse prophetiam Isaie ubi ait, eò modò Christum adepturum victoriæ palmam, quo eam de Madiantibus obtinuit Gedeon, qui prodiit in illos, vasis fistilibus armatus & residentibus inimicis percussit, ac confregit hæc vasa, & complotione hæc, quæ lagenas hinc quasi in seipso percutiebat, illinc perterebat Madiantitas, & militibus suis idem præcipiens ait. *Quod me facere videtis, hoc facite* ut ipsi quoque lagenas suas comploderent, quas secum quisque detulerat, ut illarum collisione hostium acies perturbarent. Hoc stratagemate aduersarios vicisti, o strenuissime Dux, ait Isaías. *Superasti sicut in die Madian.* Prodiit in campum, carnis suæ lagenis armatus, Diuinæ personæ suæ vnitis: Omnes totius inferni principatus, & potestates patitur aduersarios: ad eam hora confictus prælituta, hora passionis: omnes impetus & ictus purissima illa carnis lagena patitur, quas non aperturas & hiancia vulnera sustinuit? singulis complota membris dirumpitur: *Attritus est propter scelera nostra.* Has porro complotiones, has attritiones, quibus hydra diffingi videbatur, excepit diabolus, his perturbatur; his superatur, his de illo Christus triumphauit, his eum mundo exortauit, his subiecit, his irridendum exposuit: ut Diuus Augustinus intelligit hoc verbum: *Traduxit.* *Eia agite milites fidelissimi, ait nobis, ecce quibus impeteret armis inimicis. Quod me facere videtis, hoc facite* Hoc stratagemate victoriæ triumphum obtinebitis: complodite carnis vestrae lagenas, illas confringite, ieiuniis, disciplinis, vigiliis, mortificatione. Licet enim tibi videatur te carnis tuæ complouisse lagenam, virtus tamen dixeris te spirituales hostes tuos controuisse, quos quisque contrivare debet triumphans illos. *In semetipso* te ipsum macerando, mortificationis operibus te ipsum collidendo, de quibus eam D. Gregorius egimus alibi. Si Christus, cuius erat caro sacratissima, Spiritus S. opera formata, in purissima Virginitate visceribus, ipso celo, quin & ipso sole prioribus, quæ nunquam vel leuissimum inordinatum senserit motum, in omnibus & per omnia subdita Diuinæ personæ volun-

Lib. 3°.
Mor. c. 32.
33.
Tract. 7.
8. 44.

tati, cui vniebatur, si Christus, inquam, eam subigat mortificando, flagellis & disciplinis, clavis, & spinis confringendo, mille tormentis ac molestiis cruciando; quanto magis incumbit tibi, bello fatigatæ demonia, complodendo carnem tuam, quæ est persona illa tertia, cuius opera contra te videntur, ut te sibi subigant emollium.

Hinc perspicuum erit, teste D. August. quam apprimè lectionem hanc inuidus ille Christi miles didicerit D. Paulus, eam nobis quoque elegantissimè prælegens his verbis: *In carne ambulantes, non secundum carnem ambulamus: nam arma militiæ nostræ, non carnalis sunt, sed potentia Deo, ad destructionem inuentionum, confraquentes.* Milites sumus, qui in carne viuimus, & prælium nostrum non aggredimur, sicut carnalia geruntur bella, in quibus id præ oculis habetur, ut carnalium inimicorum vires destruantur, & ob hoc in eos jacula diriguntur, in illos verbera collimant. *Non secundum carnem militamus.* Nos vero bella gerimus contra spirituales inimicos, proinde arma nostra, contra carnem non procedunt, sed contra inimicos spirituales. q.d. Licet quis iudicaret, quæ et mitimus jacula carnem impetere, hæc enim ictus disciplinæ confodiunt, hæc extenuat ieiunium, hæc persistit in vigiliis, carnem tamen affigendo, præcipue hostes impediunt spirituales, eorum curatius machinas, intentiones elidimus, & consilia dissipamus. *Ad destructionem inuentionum.* Alludit, ut mihi persuadeo facinori illi generoso Ducis Eleazar, de quo spiritus S. adiunt acies hostium instructissimæ, Dei populum infestant, bellorum tumultibus Iudæam quatunt, quorum vires præcipue constabant elephantis: illis enim superergebant turres ligneas & quibus electissimè depugnabant milites, qui elephantis constiti, ignota jacula in eos detorquebant. *Quid Eleazarus?* Omnium Elephantorum certè præminentissimum. Ex quo erudum mouebat prælium, eo quod desuper triginta ducis fortissimos milites deueheret & bellicum apparatus copiosissimum; Accedit ille inceptus, alio se supponit elephantis, quem pignone transfodit. Sicut autem ex huius Elephantis viribus, militum dependebat fortitudo, ita illo deuicido & prostrato, tota illa correa erat machina; & pariter hi omnes intercepti.

Bellum, quod nobis maligni inferunt spiritus, ait D. August. carnis nostræ imitatur Elephantum: ex ea enim sagittas depromunt noxam inordinatam.

Judic. 7.
III.
Lagenæ
confrin-
genda
cramo.

Lib. 10.
Ag. Clu.
2. Ca. 11.

1. Mach.
cap. 6.

Lib.
page
11
leu
atm
na
lum
T. a.
Lib.

Mu
18.
Sere

inordinatorum, quibus animam infestant. *Malat. 2. 7. infesta sunt opera carnis*, ait D. Paul. *Quæ sunt fornicatio, immunditia, impudicitia, luxuria &c.* Pe. fodito carnis tuæ elephanem, ieiunii pugione ventrem castigato, & cunctas in te directas inimici machinas lætare cœtuisse. Hoc in se expertam se fuisse testatur idem Apostolus *Ego sic pugno, non quasi aerem verberans, sed castigo corpus meum, & in servitutem redigo.* Hostes mei, spiritus sunt, per aera volitantes. *Principes & potestates aeris huius*: Dissimulatio est prælium, gladio illos impetere, hic enim diffidere poterit aerem, hostem vero lædere, minime: his non utor armis, sed ieiunii, quibus corpus meum castigo, mortifico, subacio, & illud exerceans, inimicos illos prosterne: & licet carnem opprime videatur, principaliter tamen in hostes dirigitur. Quocirca præcipua arma, ut de inimicis erigamus trophæum, ad rem nostram, statuitur illa, quibus carnis nostræ superbia recunditur, & seuera mortificatio, qua eius luxuria reprimitur, & petulantia coarctatur. Quia vero inter cætera ieiunium efficacius ad hoc operatur, quo totius corporis nostri mortificatio quædam generalis exercetur, hinc illud habetur inter arma potentissimum & huic prælio maxime congruum. Sic confirmat opinionem nostram admonitio Sancti Raphaelis Angeli Tobie proposta, quæ ad assata ieiuniorum parte, demones effugatur. *Hæc quoque quod Deus ab exordio mundi docuit, infernalis serpentis vitæ eius alio contineri, de quibus & aliis ad rem alias fuste tractavimus.*

Hinc intelligimus, id quod patenter expendimus latinis, & probat Divus Augustinus his communiter a sanctis contra diabolum invaluisset. Fortissimus ille Domini miles Iob, dum contra se totius inferni cernit directa tormenta validissima, ilico manibus tam strictum arripuit ieiunium, prout ex textu Græco confirmat Origenes ut totis continuis septem diebus nec panem sumens, ieiunus permansit. Primicerius legis Evangelicæ miles Iohannes Baptistæ, his se circumquaque ita communiuit, ut plerique crediderint, eum nihil aut comedere, aut bibere. Vide ipse Christus ait, *Venit Iohannes neque manducans, neque bibens, q. d. baculus, cui innitebatur, arma, quibus semper induebatur, strictum fuit ieiunium.* Optenta a Christo potestate, inquit Divus Ambrosius, ieiucandi dæmonia, oblatum est Apostolis quicquam adeo ferox & indomitus, diabo-

lus, ut cum nequiverint expellere: Confugiunt ad Christum, adducunt hominem a diabolo oblatum, quo per Christum expulso, inquirunt illi. *Quare nos non possumus eicere illum?* Quibus Christus: *Hoc genus in nullo potest exire, nisi in oratione & ieiunio.* a Opinatur Divus Hieronimus, b & Divus Leo Pape e hoc verbo ite 87. mus. Significari potentissimos diabolos. Illos non est quod aggrediamur, ut eos superemus, sine ieiunio. O quam magnas habet vires, inquit Divus Augustinus, id ieiunium: cum enim Apostoli tanta polleant sibi a Christo concessa potestate eiciendi dæmonia, hoc expellere fuerint impotentes, & id ad quod eorum succumbit potestas, præstat ieiunium. *Videte, Chæryssimi, quantum sit robor ieiunii, ut illi facere tantum valent, quod apostoli nequiverunt.*

Addit D. Ambrosius aliam rationem. Si tanta sit virtus ieiunii ut si illo muniti accessissent Apostoli ad illud eiciendum, quod hominis illius corpus obsidebat, efficaciter illud expulserunt, nec illis resistere dæmonum valuisset, si tanta ieiunii virtus in uno, contra diabolum corpori alterius immorantem: quanto maior erit eius virtus contra diabolum, in eo ipso, qui ab ipso diabolo impugnatur? Quis attendit D. Antonii ieiunia? quis D. Hilari? quis D. Bened. Ch. i: quis Sanctorum ieiunium quæ celeberrimos de diabolo retulerunt triumphos? Et quæ tu reportabis trophæa, quæ spolia? si vel ignores quid sit ieiunium, & viæ abstinentiæ prima nostri elementa? Quæ enim sunt vestra ieiunia, tot cupidis, tot ferulis intermixta? Non multum est dæmonem de vobis in cunctis aggressibus triumphum agere. Disce ex hoc cur viri meritis celeberrimi, carnem suam tam ferociter assigant, tam immisericorditer, disciplinis & verberibus excipiant, ecco hic corpus inseret rubeta & spinosa circumvolue, alius inter niues & aquas congelatas, alter ei cibum subtrahit, potum alter, hic lectum, somnum ille: vident hunc corpus noctu per terram volucate, illum carnis illud & ferreis confringere disciplinis. Quid hoc: cur illud illustratissimi viri? An non hæc vestra caro? An ignoratis verbum Apostoli. *Nemo unquam carnem suam odio habuit.* Hoc pro eis respondeo: primum norant carnem, tertiam esse personam ac mediatricem Satanæ. Audi propriam carnis tuæ diffinitionem: Tertia est persona, ac mediatrici, cuius ope diabolus exagitat & sibi subigit animam tuam: proinde eam ut sibi inimicam considerant, quam & reprimere, & coercere

omnimodo student, ne in dominam suam in-
 fergat refractaria; eo plane modo, quo tu quo-
 que famulam tuam refranares, quæ pro vxore
 tua mediaticem se exhiberet, Secundum, &
 hoc quoque illis manifestum, carnis collisiones
 & attritiones infernales magis o-quare inimi-
 cos, & eo certius sibi diabolos subiiciendos de
 illisque se triumphaturos, quo sibi carnem ma-
 gis sabiecerint, eamque arctius refranant.

Bellum omnium præcipuum indixerunt car-
 ni: non enim eos later, illa superata, diabolos
 quoque superari. Semper admiror symbolum,
 ab Eliseo Regi Ioræ præstitutum filio Ioachaz,
 nepoti Iehu, Regi Israel. Huic erat inimicus
 Rex Syriæ, cuius imperium versus orientem,
 hic Samariam accesserat, metropolim Regis
 Ioræ, cuiusque patris Ioachaz, quam pene dirue-
 rat, cum enim populorum esset multitudine
 sæcunda, iam quasi in solitudinem redacta dese-
 cerat. Ut unico auxiliatori innitebatur, Eliseo
 propheta, qui graui & mortali infirmitate le-
 cto detinebatur: hunc accessit Ioaz obortis la-
 chrimis, voce querula, & alto trahens de cor-
 de suspiria ingemiscit. Pater mi, Pater mi, currus

4 Reg.
13. 13.

Israel. Et auriga eius. Pater mi, heu me male fau-
 stum. Noli timere, ait propheta: Si fueris ta-
 lis, qualis esse debueris. repellet & superabis
 Syriæ Regem. Adfer mihi arcum, aperi fenestram
 orientalem, explode fortiter in aera: Exe-
 quitur Rex prophetae mandatum, acclamat pro-
 pheta: Sagitta salutis Domini, Et sagitta salutis
 bonis aubus, dextero Deo: Percuties Syriam
 in Aphec, donec consumas eam. Verum tamen sub-
 siste paulisper, adfer arcum & sagittas, Percute
 iaculo terram. Percussit rex tribus vicibus, &
 subsistit. Cui vir Dei: O te infelicem. Inuitus
 est vir Dei contra eum, Et ait: si percussisses quin-
 quies, aut sexies, siue septies, percussisses syriam vs-

V.

Terra
iaculo
id est
caro
ieiunio
percu-
tienda
ut vi-
cto i-
am re-
portes
J. Per.
s. s.

que ad consumptionem. His Syriæ Regi vires &
 neruos victoelides. Bone Deus quid hoc rei
 re, ut de Rege Syriæ agat triumphum? An non
 expediret ea contra Syriam eiaculari? Regem
 Syriæ dico diabolum, Dei iuratum inimicum:
 dirigant ut in aera sagitta. Principes acri huius
 quæ sagittæ, iacula quæ? Cui Resiste fortes in
 fide. Fide viua, quæ mendacis eius nullas præ-
 beat aures: verum tamen contra carnis tuæ ter-
 ram emitte plurimas, percute iaculo: quinquæ
 sensus tuos, visum, auditum odoratum, gustum
 & tactum. Sagittas, ieiunia; Percute iaculo
 iaculo, non vno, aut duobus: sed innumeris.
 Mellifluus Bernardus liquido demonstrat, quam

fit caro nostræ præpotens inimicus, Quem nec
 fugere possumus, nec fugare. Per eam nos tentat
 diabolus; est illa pharetra, de qua iacula de-
 promit. Parauerunt sagittas suas in pharetra, ut
 sagittent in obscuro rectos corde. Quam pauci per-
 pendunt illarum venenum sagittarum, quod per
 carnem infundit diabolus: detorqueantur igitur
 sagittæ ieiuniorum, mortificationum: ut
 illa subiecta, diabolus quoque subiciatur. No-
 tat D. Bernardus. Contra continentiam multos
 exurgere inimicos, sed horum omnium lax-
 vissimum, esse carnem nostram, quocirca ad
 eius compressionem necessarium iudicant om-
 nes, iaculis carnem illam percutere frequen-
 tins: Audiamus Apem mella fundentem; Pri-
 mus continentie nostræ hostis caro est, aduersus
 Spiritum concupiscens: quam domesticus hostis,
 quam perniciosa lucta, quam intestinum bellum
 Hostem hunc crudelissimum, nec fugere possumus,
 (o anima mea) nec fugare. Circumferre illum ne-
 cesse est, quoniam alligatus est nobis: nam qui d
 periculosus est. Et miserabilis? Hostem nostrum
 cogimur sustentare, perimere non licet. Vide ergo,
 quam sollicite eo custodire necesse sit ab ea, qua dor-
 mit in sinu tuo. Hinc plurimi Sancti viri de
 dæmonio trophæa erigerent, excederunt in iei-
 uniis; mortificationibus & carnis suæ affli-
 ctionibus. Ita referente D. Thom. huius ex-
 cessus se D. Bern. acenabat. quo corpus suum
 nimis ieiuniis, vigiliis immoderatis attriue-
 rat indifferetis, ex quo multas sibi contraxerat
 infirmitates. Quid dicam de terrestri illo Sera-
 phin D. Franciscus hic enim extrema vitæ suæ
 hora, veniam supplex a suo requisivit corpus-
 culo, quod excedenter, & immoderate illud
 castigasset? Addo D. Petrum Martyrem, qui
 carnem suam tam stricto iam inde a primo in
 religionem ingressu, ieiunio macerauerat ut in-
 de ad ultimam metam properaret, ob cuius
 excessum a superioribus coerceretur.

Confidite, non necesse erit, vos a corpore
 vestro ob tales excessus veniam rogare, qui in
 omnem euentum magis exceditis ut eam recte
 tis, lautiis excipiat: quam eam castigando
 feuerius, quod ita vobis patet, tum ex conti-
 nuis, quas patimini rebellionibus, & moti-
 bus carnis inordinatis: tum ex quotidianis vi-
 ctiois, quas de vobis refert Satan inimicus.

§. S. Acco-

